

TOATE VRĂJITOARELE DIN ORAȘUL TĂU

10 decembrie, noaptea în care s-au întors
Cele Treisprezece Vrajitoare

SABRINA

Să nu fii niciodată prins plângând la școală! Denotă slăbiciune.

Acest sfat este valabil mai ales într-o școală pentru vrajitoare. Totuși, în noaptea în care fantomele au venit să-mi distrugă orașul, iată-mă acolo, la Academia Artelor Oculte, stând pe balconul cu vedere la statuia Satanei și abia ținându-mi în frâu lacrimile!

Mă simțeam copleșită, aproape de marginea prăpastiei, dar trebuia să rezist. Aveam un plan. Familia mea și cu mine intenționam să-i protejăm pe muritorii din Greendale. Aveam un loc în care să-i ținem în siguranță.

Doar că muritorul pe care-l iubeam cel mai mult nu voia să vină. Și nu-l puteam învinovăți.

Îl iubisem pe Harvey încă din prima noastră zi la Baxter High, școala pentru muritori, când el, eu, Roz și Susie am făcut cunoștință. El era cel mai înalt și cel mai drăguț băiat din clasă, iar eu eram cea mai mică, dar și cea mai autoritară dintre fete.

Însă nu-i spusese niciodată că eram vrăjitoare. Toți cei din familia mea erau vrăjitori și vrăjitoare. Iar, într-o zi, se aștepta din partea mea să-mi ofer sufletul Satanei și să-l părăsesc pentru totdeauna pe Harvey.

Când ar trebui să-i spui băiatului pe care-l iubești că ești vrăjitoare? Care este momentul potrivit?

Cu siguranță *nu* după ce l-ai adus pe fratele lui din morți, și nu oricum, ci ca o umbră a fostului său sine, un trup lipsit de suflet. Harvey își îngropase fratele. Se despărțise de mine. Acum nici măcar nu mi-ar da voie să-l protejez.

Crezusem că-l pot învia pe Tommy pentru Harvey. Dorisem ca dragostea și magia mea să fie un cadou. Poate mă gândisem că era o modalitate bună de a-i arăta lui Harvey cât de minunată putea fi magia. Vezi? Niciun muritor nu izbuteste să facă asta. Uite ce înseamnă dragostea unei vrăjitoare!

Oh, da! Exact asta îi arătasem lui Harvey.

Îi arătasem că dragostea unei vrăjitoare înseamnă nenorocire și catastrofă. Năruire și distrugere.

Îmi era teamă de ce i s-ar putea întâmpla lui Harvey. Îmi era teamă că nu m-ar ierta niciodată, dar și de ce aș putea fi nevoită să fac pentru a proteja Greendale. Casa mea.

M-am așezat pe balconul de piatră, mi-am îmbrățișat strâns genunchii și am stat așa, ghemuită, încercând să rămân nemișcată. Nu îmi permiteam să tremur sau să șovăi.

Eram aici cu un scop. Aveam o misiune de îndeplinit.

Chiar atunci, lumina revărsată de felinarele roșii de pe hol a mângâiat părul întunecat al băiatului care alerga pe

treptele spre balcon. Când m-a văzut, cartea pe care o ținea sub braț i-a căzut pe podea.

Volumul era legat în piele umană, cu un singur glob ocular fixat în copertă. De acolo, de jos, din praf, acesta s-a învârtit și s-a uitat nefericit în sus, la Nick, dar vrăjitorul l-a ignorat.

— Sabrina! Ce faci aici?

Am înghițit în sec. Privirea întunecată a lui Nick s-a mișcat fulgerător, urmărindu-mi reacția. Avea un chip izbitor de frumos, dar, de cele mai multe ori, greu de citit. Cândva, se oferise să mă consoleze. Nu eram sigură cum avea să reacționeze dacă mă gândeam să îi accept propunerea.

— Te căutam.

— Pe podea? m-a întrebat Nick. Te-ai gândit că m-a scăpat cineva și că m-am rostogolit sub mobilier?

— Trec printr-o perioadă mai grea, i-am spus aproape în șoaptă.

Nu știam cum să-i zic că aveam inimă frântă. Nick Scratch era singurul prieten pe care mi-l făcusem la Academia Artelor Oculte. De asemenea, mă invitase în oraș de îndată ce ne cunoșcuserăm. Când îi spusese că aveam un iubit, sugerase că aș putea avea și doi.

Evident, nici nu se punea problema de așa ceva, iar Nick era în mod clar un fustangiu. Dacă era de părere că o fată ar putea avea doi iubiți, cine știe cu câte fete umbla? Poate că Nick avea douăzeci de iubite. Poate că avea o sută.

Acceptase respingerea cu un soi de eleganță relaxată, care mă făcuse să-l plac. Îmi imaginam că inima lui Nick Scratch nu avea să fie frântă. Pur și simplu, nu era genul acela de băiat. Poate că era un fustangiu, dar era un fustangiu interesat de aceleași vrăji și cărți care mă fascinau și pe mine, și mă asculta când aveam probleme, îmi oferea sfaturi și mă ajuta, chiar dacă

știa că putea să aibă necazuri. Era gata să își pună pielea la bătaie pentru mine.

Așa că el era noul meu prieten, tulburător de chipeș și care flirta cu nerușinare, dar nu-l cunoșteam de prea mult timp și nu știam dacă puteam să am încredere în el. Și iată-mă stând pe marginea balconului, cu genunchii la piept și simțindu-mă disperată! Nu știam dacă era o idee bună să fii disperată în preajma lui Nick.

L-am auzit apropiindu-se de mine. Pașii lui răsunau pe dalele de piatră, iar ecoul se înălța până la tavanul școlii noastre, spulberând liniștea strecurată pe furiș. Academia era alcătuită din corpuri de clădire în formă de pentagrame, vârfurile lor întinzându-se până în lăcașul umbrelor.

Totul era diferit aici. Sunetele căpătau o adâncime stranie, supranaturală. Lumina scânteia în nuanțe de roșu în ochii elevilor. Până și eu eram diferită.

— Despre ce e vorba, Sabrina? a murmurat Nick.

— Am nevoie de ajutor, am șoptit. Nu știu la cine să apelez.

Când m-am uitat în sus, Nick era în genunchi lângă mine. Am stat împreună pe balconul de piatră, scăldați în lumina stacojie. El mă privea atât de atent, atât de concentrat și de intens, de parcă eram o enigmă pe care încerca să o elucideze.

— La mine! a spus Nick Scratch. Să vedem ce pot să fac!

FIICELE NU TOCMAI MURITOARE ALE PĂMÂNTULUI

10 decembrie, noaptea în care s-au întors Cele
Treisprezece Vrăjitoare

HARVEY

Sabrina i-a spus că moartea venea, în schimb, a apărut altcineva.

Ciocăniturile insistente în geamul înghețat al ușii de la intrare l-au făcut pe Harvey să tresară, dar nu avea de gând să se comporte în continuare ca un laș. Era obligat să rămână în această casă și să-și protejeze tatăl inconștient, care nu se putea opri din băut pentru că îi murise fiul care nu trebuia.

Harvey voia cu disperare să fie curajos, așa cum ar fi fost fratele lui. S-a îndreptat spre ușă, cu inima bătându-i mai puternic decât pumnul în geam, și a deschis-o larg.

— Bună, Harvey! l-a salutat străinul brunet din prag. Așa te cheamă, nu? a continuat vizitatorul după o pauză aproape insesizabilă.

Nu suna ca o întrebare. Omul părea sigur. Chiar dacă Harvey nu-l mai văzuse niciodată.

— Da! a șovăit Harvey. Tu cine ești?

Băiatul n-a mai așteptat să răspundă sau să fie invitat și a pășit hotărât în casa lui Harvey, care nu fusese atât de sigur pe el în toată viața lui cât fusese acest străin în doar doi pași.

— Sunt Nick Scratch, i-a aruncat băiatul peste umăr. M-a trimis Sabrina. Sunt un prieten de-al ei și aliatul tău în seara aceasta. O să am nevoie să-mi arăți toate ferestrele și ușile din casă, ca să le pot bloca.

Tot ce putea Harvey să facă era să-l urmărească pe Nick, care preluase frâiele, și să-l întrebe pe un ton poruncitor:

— *Ce fel* de prieten?

Dar Harvey știa deja.

În *Poveste de Crăciun*, Scrooge era vizitat de Spiritul Crăciunului Trecut, Spiritul Crăciunului Prezent și Spiritul Crăciunului Viitor. Nick Scratch era Perspectiva Iubitului Îmbunătățit Viitor.

Harvey știuse dintotdeauna că Sabrina putea să aibă pe cineva mai bun decât el.

Era atât de inteligentă și de frumoasă și, uneori, atât de stranie! De când se știau, păruse rătăcită în propria ei lume, una mică, unde Harvey nu izbutise să ajungă. Îl chinuse mereu un gând lăuntric, teama că ar putea să apară cineva demn de Sabrina. Cineva ingenios și chipeș, sofisticat și grozav. Cineva care putea să o înțeleagă așa cum el nu reușea. Și iată-l aici, în carne și oase! Și înzestrat cu *puteri magice*.

Vreme îndelungată, cineva ca Nick fusese cel mai rău coșmar al lui Harvey. Acum însă era muncit de gânduri și mai cumplite.

Harvey încă nu era prea încântat de apariția vrăjitorului.

Dar Nick nu venise ca să-și bată joc de el. Tipul spusese că venise pentru a-i ajuta să înfrunte misterioasa primejdie ce le amenința orașul.

Harvey voise să creadă că nu îi era teamă și că nu avea nevoie de magie ca să supraviețuiască. Însă odată ce soarele se cufundase în umbre, înghițit de întuneric, iar vântul se transformase treptat în șoaptele unor fantome, strecurându-se agil printre frunze, începuse să se îndoiască.

Poate că, până la urmă, chiar era inutil și neajutorat, așa cum îl credea Sabrina.

— Ce se întâmplă, mai exact?

— Spiritele a treisprezece vrăjitoare moarte încearcă să-iucidă pe toți cei din oraș, a anunțat Nick, de parcă explicația lui era un lucru normal și rezonabil. Ușile blocate și vrăjile de izgonire ar putea să le țină la distanță pentru o vreme.

— Cât timp?

— Probabil nu suficient de mult, a zis Nick pe un ton nonșalant.

— Minunat! a murmurat Harvey.

În acea noapte fusese supărat și gelos, dar, oricât ar fi vrut să nege, fusese și profund ușurat să-l vadă pe Nick. L-a urmat pe vrăjitor, arătându-i toate intrările în casă. Vrăjile au durat ceva. S-au tot răstit unul la celălalt, dar Tommy murise și Sabrina dispăruse, însă Harvey avea în sfârșit pe cineva cu care să vorbească din nou.

Apoi siluete ciudate s-au furișat în spatele geamului fumuriu al ușii, femeii cu părul încălcit. Toate ușile și toate ochiurile de geam s-au zguduit, zornăind ca niște oase într-o cutie.

Harvey și-a îndreptat pușca spre ușa de la intrare.

— Ai de gând să faci ceva?

— Deja fac, fermierule, i-a spus zeflemitor Nick. Nu că ai merita. Doar ești vânător de vrăjitori și vrăjitoare, nu-i așa?

Harvey nu știa ce să spună. După ce Sabrina îi zisese că era vânător de vrăjitori și vrăjitoare, multe lucruri începuseră să capete sens. Avea cumva de ales în privința asta? Dar Sabrina? Avea de ales dacă era vrăjitoare?

Probabil că nu.

Nick își încrucișase mâinile în față, într-o postură aproape asemănătoare cu rugăciunea. Murmura ceea ce Harvey presupunea că ar fi o vrajă de izgonire. Nu reușea să distingă cuvintele, dar fiecare silabă auzită făcea ca părul să i se ridice pe ceafă.

Ceva emana dinspre Nick, ca o sursă de căldură sau ca lumina provenită de la un foc, dar nu era fierbinte sau strălucitoare.

Era magie.

De îndată ce Nick și-a aruncat vrăjile, între ei s-a așternut liniștea. În tăcerea care îi învăluia, Harvey aproape că putea să audă apropierea răului. Vântul se întetise de la un murmur în afara ferestrelor la un țipăt îndepărtat, care răsuna tot mai puternic cu fiecare secundă care trecea. Umbrele adânci, conturate în lumina palidă a verandei, tremurau amenințător, din ce în ce mai mari.

Și nimic din toate acestea nu era problema lui Nick. Până la urmă, băiatul ăsta nu venise pentru a-l face pe Harvey să se simtă mai bine. Băiatul ăsta nu venise deloc pentru el.

Încercând să nu arate cât de speriat era, Harvey a spus:

— Ai ferecat totul, nu? Ți-ai ținut promisiunea față de Sabrina. Poți pleca acum!

Când a izbutit să-și desprindă privirea de la ferestrele cu fundate în valuri de întuneric, l-a surprins pe Nick cercetându-l. Ochiul vrăjitorului erau aproape la fel de negri și de opaci ca noaptea ce se întindea dincolo de sticlă.

Aproape.

— Nu! a răspuns scurt Nick. Rămân.

Nick l-a ajutat pe Harvey să îngrămădească diferite piese de mobilier în dreptul ușii de la intrare și s-a așezat lângă el pe podea, umăr la umăr, amândoi sprijinindu-se cu spatele de acea baricadă fragilă în timp ce clanțele și ferestrele zdrăngăneau, vântul urla și morții se apropiau. Poate că era cumva jalnic, dar Harvey era dureros de recunoscător că Nick era acolo.

În momentul în care a crezut că fantomele vor pătrunde în casă, zdrăngănitul a încetat. Lumea și morții au amuțit. Harvey și Nick au schimbat o privire și au început să dărâme baricada. De îndată ce calea le-a fost eliberată, vrăjitorul s-a îndreptat spre ușă, dar Harvey s-a împins în fața lui. Nu avea să îi permită lui Nick să meargă primul. Nu putea să vadă pe încă cineva murind.

Nick s-a uitat la el descumpănit.

— Ce-i? Care-i faza? a răbufnit Harvey.

— Nimic! a rânjit vrăjitorul. Nu ești un vânător obișnuit, nu-i așa?

Zicând acestea, Nick l-a lăsat pe Harvey să o ia înainte. Acesta a deschis ușa, cu Nick cercetând atent împrejurimile peste umărul lui și țintind cu pușca în noaptea pustie. Fantomile dispăruseră, iar Nick și Sabrina salvaseră cumva orașul, într-un mod logic pentru Nick, dar nu și pentru Harvey.

Stând în pragul casei sale și ușor jenat, Harvey l-a întrebat pe Nick:

— De ce ai venit aici?

Nick s-a uitat afară, de parcă răspunsul se pierduse pe undeva, în adâncul nopții.

— Ea m-a rugat. Așa că am venit.

Ceva sumbru, ușor melancolic, s-a strecurat în glasul vrăjitorului. Deodată, lui Harvey i-a părut rău de Nick: era un

sentiment familiar, pe care îl nutrea față de animalele rănite și rătăcite, deși chestia asta nu avea niciun sens.

— Nu, dar...

Harvey și-a mușcat buza și s-a căznit să își îmblânzească un pic vocea, pentru că totul legat de noaptea aceea era aspru și înfiorător. Probabil că mai rămăsese puțină blândețe pe lume, chiar dacă el era acela care trebuia să o ofere.

— De ce?

Nick a întors capul. S-a uitat în sus, la Harvey, vizibil nedumerit, de parcă o voce blândă ar fi fost o limbă străină pentru el. Harvey a înghițit.

— Voi... voi doi...

Nu a putut termina propoziția. „Doar spune-mi ce e mai rău”, voia să zică. „Pecetluiește-mi suferința, zăvorăște-o așa cum ai făcut cu ferestrele și ușile. Am știut de îndată ce te-am văzut. Am știut de îndată ce ai recunoscut de ce ai venit.”

— *Pe tine te iubește*, muritorule, a spus Nick.

Sabrina îi zisese lui Harvey că-l iubește, dar îl mințise din prima clipă. Poate că vorbele ei fuseseră înșelătoare, praf în vânt și promisiuni iluzorii. Magia era reală, fratele lui era mort, iar întreagă lume se năruise. Dragostea Sabineei, cel mai fragil și mai minunat lucru din viața lui Harvey, fusese de asemenea spulberată. Auzindu-l pe acest băiat straniu spunând că Sabrina îl iubea, Harvey a început să simtă ca și cum ar fi fost adevărat.

Pe tine te iubește. Vocea lui Nick fusese sigură, fermă. Harvey își repeta cuvintele acelea în tenebrele nopților sale lipsite de somn și de lumină, când se simțea complet singur.

Mai era o persoană în viață care-l iubea.

Nick nu avea de ce să îi spună vorbele acelea, așa cum nu avea de ce să rămână, dar o făcuse.